

grevindens Linie, men jeg mener, det staaer daarlige til, naar lærde Argumenter skulle søge at affræste, hvad dog selv Ordene udsige. Jeg mener, det er klart, at der er Anledning til Strid om Arvesølgen i Kongeloven, som vil gjøre det meget sørgeligt for Danmark, naar vi skulle slutte os til den (Hør!). Det er vel sagt her: Ja det Spørgemaal skalde ikke frem, det har ingen Betydning, thi saa kunde Regjeringen ikke have ladet sig nøie med de Renunciationer, hvorpaa der er lagt saamegen Vægt. Jeg hører til dem, der ikke lægge megen Vægt paa Renunciationerne (Hør!); jeg lægger Vægt paa Londontractaten og Grundlovens § 4, og alt det Andet har for mig ikke meget at betyde; men ialtsald, naar Landgrevinden i dette Dieblit er den Nærmeste — og det er hun, og det vil hun være, det er der ingen Tvivl om, naar hun overlever Frederik den Tredies Mandstamme, saa er det meget naturligt, at den danske Regjering søgte hendes og hendes Slægts Renunciationer, holdt paa den ældre, af dens Statsretslærere antagne Fortolkning, og mindst giver den Fortolkning Rum, der vil føre Arvesølgen over paa Linier, som næsten ingen Dansk kan nævne i dette Dieblit uden at vække Affsty mod sin Tale. Men hvad betyder om 100 Aar, naar vi komme tilbage til disse Forhold, hvad den danske Regjering har sagt; hvad betyder, havde jeg nær sagt, denne Fortolkning, naar det blot indrømmes, at der dog er to Meninger, som staae imod hinanden, saa ville nogle Magter paa den ene Side tiltræde de hessiske Liniers Fordringer, og andre Magter paa den anden Side tiltræde de augustenburgske Liniers Fordringer, og at der er Magter, som ville støtte de augustenburgske Linier, det have vi lært (Hør! Gysfen); derfor kan jeg ikke troe, at den Arvesølge, som man har kaldt historisk berømt, saalænge den ikke kom til Avendelse, i saa Fald skalde holde Danmark sammen, som man her har sagt. Det er min Mening, og derfor er jeg enig i Budskabet, og ikke dets Modstander, naar det netop gaaer ud paa at have den cognatistiske Arvesølge. Endnu skal jeg, siden der er talt om de Mænd, der kunne see ind i Fremtiden, tillade mig at tilføie, at skjøndt jeg ikke skal tillægge mig selv noget

stort Fremsyn, saa staaer det dog klart for mig, at dette Dieblit er et af de meest skjæbnevangre i Danmarks Historie (Hør! Meget godt!).

Grundtvig: Det er gaaet mig idag med den ærede Indenrigsministers Foredrag, ligesom det gif mig med den ærede Udenrigsministers i Lørdags Aftes, at jeg hørte dem anvende mange Ord paa at udtrykke og forstikke, at den cognatistiske Arvesølge den var meget daarliger i det Hele taget og nu for Danmark end den agnatistiske; men jeg har for længe siden erklæret, at jeg ikke kan eller vil indlade mig paa at afveie disse Arvesølgers Betydning, Vigtighed og Fortrin mod hinanden, fordi jeg sandt, at det var slet ikke det, som her forelæae, det var heller ikke paa nogen Maade, hvad vi tvistedes om; jeg vil derfor i den Henseende kun anmærke, at naar man saa aldeles bryder Staven over al cognatistisk Arvesølge, som om den var en Ulykke for et Land, især med Hensyn til den Mulighed, at der kunde blive en regjerende Dronning, nu, saa veed vi, at hverken har denne Tanke været herskende i Fortiden, og heller ikke er den herskende for nærværende Tid, da f. Ex. England kalder sin gyldne Tid de tre Dronningers Elisabeths, Annas og Victorias, og vi antage det ogsaa for nogle af vore hæderligste Dage, da Dronning Margrethe virkelig var Dronning i Danmark, hvis ellers Noget i Folket kan gjøre En til Dronning. — Jeg skal derfor slet ikke indlade mig derpaa, jeg vil forudsætte her, at den agnatistiske Arvesølge eller Arvesølge paa Sværdsiden, om den ikke i det Hele taget er bedre end den anden, saa er den dog for nærværende Tid den bedste for os, og som vi derfor maae beslutte os til at antage; men det gjøre vi ogsaa; naar vi antage Indholdet af Londontractaten, da antage vi jo den agnatistiske Arvesølge for den hele Tid, hvori det glücksborgske Huus tænkes at sidde paa Thronen, for den hele Tid, som Londontractaten omfatter, hvilket jeg maa anmærke igjen. Vi antage den kun med den Indskrænkning, som jeg jo ikke endnu har hørt videre forsvaret, at den skalde være saa meget fortrinlig, med den Indskrænkning, at det kun skal være, forsaavidt Prinds Christians Af-